

Pepe Romero amb Charpa, la galerista

Converses amb l'art últim: Pepe Romero

Parlant amb Pepe Romero (València, 1952) és una manera indubtable, una via precisa, per a conèixer els estats d'ànim més extrems.

A vegades, la seua imatge sembla enfortida per un envejable impuls nascut de l'interior, i ens fa veure el seu treball escultòric com un procés rodejat d'energia i puixança; de tant en tant, en canvi, un aire abatut l'envolta i la seguretat anterior es torna dubte sincer.

—¿Com treballes l'escultura?

—Depèn molt del tipus de material que empre. Anteriorment, vaig utilitzar el polièster i l'escaiola, però després em vaig passar al ferro. Partesc d'una idea, d'una imatge com, per exemple, les pixarades. Treballo sobre siluetes en terra i en la paret, i faig dibuixos amb tinta abans de realitzar-les en planxa de metall.

—¿Què feies abans?

—El 1978 comencí els estudis de Belles Arts, que vaig acabar l'any passat, i durant un cert temps vaig treballar, amb conglomerat i metall, sobre figures bastant totèmiques, un xic constructivistes. Després de diversos intents i reelaboracions, he arribat fins avui, amb totes aquestes peces que he exposat a la galeria Charpa de Gandia.

Pepe Romero gaudeix d'una ironia ben crua, que, és clar, ha estat una eina valuosa que li ha permès passar d'un constructivisme sense novetats a les esbalaïdores «pixarades». Darrerament, ha enriquit el seu món amb formes allargades, d'aire surrealista.

—Finalment, ¿podries dir-nos quins escultors t'agraden més?

—Giacometti em flipa molt a nivell formal, i els esquemes minimalistes, ordenats, de Sol Lewitt també m'interessen, com també l'obra de l'anglès Bill Woodrow, que és formidable...

«Picoletos» i punxats

En aquesta continuació de *El pico*, dirigida també per Eloy de la Iglesia, el protagonisme gira entorn de tres eixos: l'heroïna, la

Guillem RAUSA

quallen millor. Tot l'infra-món del tràfic de drogues, les violacions homosexuals, la complicitat i la corrupció dels funcionaris, i la violència carcerària s'hi donen cita.

Una escena de «El Pico II»

presó i la guàrdia civil. Recordem que en la primera part els protagonistes eren el fill d'un guàrdia civil i el d'un diputat *abertzale*, units per una afició comuna: l'heroïna.

En *El pico II*, el comandant de la guàrdia civil i el seu fill abandonen el País Basc, després de la mort d'Urko, el fill del diputat *abertzale*. Van a Madrid, a casa de l'àvia, per tractar que abandone la droga-addicció. Però un diari sensacionalista s'encarregarà de destapar la complicitat del protagonista en la mort d'un traficant de drogues.

De la Iglesia situa gran part de la pel·lícula a Carabanchel, on Paco, el protagonista, es passa una bona temporada. És ací que les denúncies de l'autor de *Los placeres ocultos*

Les virtuts dels seus films rau en la intenció de fer un cinema directe, quasi periodístic, amb personatges perfectament identificables i situacions que interessin. Fint i tot, hi ha personatges bastant matisats, com el del guàrdia civil, turmentat pel problema del seu fill.

No obstant això, hi continuen els excessos i les exageracions d'anteriors pel·lícules seues, encara que més atenuats. Per exemple, els primers plans més que truculents que fa a vegades i alguns personatges massa esquemàtics.

S'agraeix, de tota manera, la franquesa que té d'encarar-se amb alguns problemes, com el de la droga. Jo la recomanaria especialment als qui tant parlen d'insseguretat ciutadana.